Ἔτος 16 Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 12 ΟΚΤΟΜΒΡΙΟΥ 1902 Ἀριθ. 720

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. —Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.-Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ Διαζύγια Δ! Θὰ μὲ πάρῃς;—Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους—(ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Sagsse et Destinée τοῦ Μέτερλιγκ).—Ἡ ἡμέρα μιᾶς μικρούλας (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Τὸ Νέον Συμβόλαιον.—Τὸ ὄνειρον τῆς κόρης (ὑπὸ δος Κούλας Δημολούλια).—Ἀλληλογραφία.—Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.—Τὸ παιδὶ ἢ τὴν μητέρα.—(Hugues le Boux) κατὰ μετάφρασιν δος Νικολαΐδο.—

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Δ'.

«Ἡ δὲ γυνὴ νὰ φοβῆται τὸν ἄνδρα» Δὲν εἰξεύρω ἐὰν εἰς μάρμαρον ἢ εἰς χάλυβα ἢ εἰς περγαμηνὴν ἐχαράχθη διὰ πρώτην φορὰν ἡ φρᾶσις αὐτή, ὡς δὲν εἰξεύρω ἀκριβῶς ποῖος εἶναι ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, ὅστις συνέλαβεν εἰς τὸ πνεῦμα του τὴν ἰδέαν νὰ θέσῃ μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός,—τοὺς ὁποίους ἐπροτίθετο νὰ συνδέσῃ βεβαίως διὰ τοῦ γάμου καὶ τὸν φόβον, τὸ αἴσθημα τὸ πλέον διαζευκτικόν, τὸ ὁποῖον ἤρκει διὰ νὰ καταστρέψῃ πᾶσαν ἁρμονίαν, διὰ νὰ ἀποκρούσῃ πᾶσαν ἰδέαν δικαιοσύνης, διὰ νὰ καταπνίξῃ πᾶσαν ἀρχὴν ἀληθείας.

Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ἦτο τυραννικὸς καὶ σκληρὸς καὶ θὰ ἐδέσποσε διὰ τοῦ φόβου μόνον καὶ θὰ ἦγε τὸ ποίμνιόν του, ὄχι μὲ τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ μὲ τὸν φόβον τοῦ θεοῦ. Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν θὰ ἐνέπνευσε ποτέ του ἀγάπην, οὔτε εἰς τὴν μητέρα του, οὔτε εἰς τὴν ἀδελφήν του οὔτε εἰς τὰ μικρὰ παιδία, τὰ ὁποῖα ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἐτάχθη λειτουργὸς, τόσον εἶχεν ἀγαπήσει. Ἀλλ' οὔτε θὰ ἠσθάνθη ἴσως τὴν ἀνάγκην νὰ ἀγαπηθῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ ἠννόει ὅτι ἡ ἀγάπη — ἣν τόσον ἐδίδαξεν ὁ Χριστὸς καὶ ὑπὲρ ἧς ἐθυσίασε τὴν ζωήν του,—εἶναι ὁ μόνος δεσμὸς ὁ ὁποῖος ἑνόνει τοὺς ἀνθρώπους ὅλους καὶ τοὺς κάμνει ἴσους καὶ ἀναβιβάζει τὸν ἀρχόμενον μέχρι τοῦ ἄρχοντος καὶ τὸν ἀσθενῆ μέχρι τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τὸν μικρὸν μέχρι τοῦ μεγάλου καὶ τὸν ἀγενῆ μέχρι τοῦ εὐγενοῦς, ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι φύσει καὶ δικαιώματι εὐγενεῖς καὶ μεγάλοι καὶ ἰσχυροί.

Διότι καὶ ἐὰν ἁπλῆν ἰδέαν εἶχε τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ κράτους καὶ τῆς ἐπιβλητικότητος τῆς ἀγάπης, βεβαίως δὲν θὰ ἔτασσεν ἀδελφομένον τὸν φόβον μὲ τὴν ἀγάπην καὶ δὲν θὰ ἔλεγεν εἰς τὸν ἄνδρα νὰ ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα καὶ εἰς τὴν γυναῖκα νὰ φοβῆται τὸν ἄνδρα. Καὶ δὲν θὰ τὸ ἔλεγε καὶ θὰ ἔσπαζε μᾶλλον τὸ ὄργανον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐχρησίμευσε διὰ νὰ χαράξῃ τὴν κατηραμένην αὐτὴν λέξιν, ἐὰν ἤξευρε πόσου κακοῦ ἐγίνετο πρόξενος καὶ ὁποίων ἀνεπανορθότων συμφορῶν ἐγίνετο παραίτιος.

Διότι ἐπὶ τέλους φόβος θὰ εἰπῇ βούνευρον καὶ ξύλον καὶ ὕβρις καὶ ἐξευτελισμὸς καὶ ταπείνωσις. Φόβος θὰ εἰπῇ τυραννία καὶ κατάχρησις καὶ πίεσις καὶ δουλεία. Φόβος θὰ εἰπῇ ἀδυναμία καὶ ἀδικία καὶ μαρτύριον. Φόβος θὰ εἰπῇ ἄρνησις ἀτομικότητος καὶ ὀντότητος καὶ αὐτοβουλίας καὶ ἀνθρωπισμοῦ. Καὶ ἐὰν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο συνεπὴς πρὸς τὸν ἑαυτόν του δὲν θὰ ἔλεγεν εἰς τὸν ἄνδρα μὲ τόσην ἀφελῆ ἁπλοϊκότητα: Ἀγάπα τὴν γυναῖκα σου καὶ ράπιζέ την καὶ ξύλιζέ την καὶ ὕβριζέ την καὶ ἐξευτέλιζέ την καὶ ταπείνωσέ την ἐνταυτῷ. Δὲν θὰ τοῦ ἔλεγε: ἀγάπα τὴν γυναῖκα καὶ τυρράνει την καὶ πίεζέ την καὶ ἔχετέ την δούλην σου. Δὲν θὰ τοῦ ἔλεγε : ἀγάπα τὴν γυναῖκα καὶ μαρτύρει την καὶ ἀδίκει την καὶ ἔσο χωρὶς ἐντροπὴν μαζή της καὶ ἀφαίρεσέ της ὅτι ὡς πρὸς ἄνθρωπον τῆς ἐδόθη ἀπὸ τὸν θεόν: τὴν ἀτομικότητά της καὶ τὴν ἐλευθεριαν της καὶ τὴν αὐτοβουλίαν της καὶ τὸν ἀνθρωπισμόν της.

Καὶ δὲν θὰ τοῦ ἔλεγεν ὅλα αὐτά, διότι θὰ ἤξευρεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀγαπᾷ ποτε ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμπνέει φόβον, ἐκείνους τοὺς ὁποίους δύναται καὶ δι-

καιοῦται νὰ ξυλίζῃ καὶ νὰ ὑβρίζῃ καὶ νὰ ἐξευτελίζῃ καὶ νὰ ταπεινόνῃ.

'Ως δὲν θὰ ἔλεγε πρὸς τὴν γυναῖκα : φοβοῦ τὸν ἄνδρα. Διότι θὰ ἠννόει ὅτι ὁ φόβος γεννᾷ τὴν πονηρίαν καὶ τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν προδοσίαν καὶ τὴν ἀπάτην. Διότι θὰ ἠννόει ὅτι κατεδίκαζε τὴν γυναῖκα εἰς ἓν μαρτύριον χωρὶς τέλος, τοῦ ὁποίου τὴν ὀδύνην καὶ τὸν πόνον καὶ τὸν κλονισμὸν θὰ ἠσθάνετο μαζῆ της ὅλη ἡ οἰκογένεια. Διότι διὰ τοῦ φόβου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ἐνεθρόνησε τόσον μωρὰ καὶ ἀνόητα εἰς τὸ ἄδυτον τοῦ οἴκου καὶ ἔταξεν ἄγρυπνον τῆς ἑστίας φύλακα καὶ τοῦ ἱεροῦ πυρὸς αὐτῆς συνδαυλιστὴν, ἔθετε βραδέως μὲν, ἴσως, ἀλλ' ἀσφαλῶς τὸ πῦρ αὐτὸ εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ σπιτιοῦ θεμέλια καὶ συνεδαύλιζε τὰς φλόγάς του, ὄχι πρὸς ζωογόνον θερμότητα καὶ ποιητικὰς ἀναλαμπὰς καὶ ψυχικὰς ἀνταυγείας, ἀλλὰ πρὸς πυρπόλησιν καὶ καταστροφὴν καὶ κατεδάφισιν καὶ κατερήμωσιν πλήρη.

'Ιδοὺ τί ἔκαμεν ὁ λειτουργὸς τοῦ 'Υψίστου, ὁ ὁποῖος ἔθεσε τὴν ἀπαισίαν καὶ κτηνώδη αὐτὴν λέξιν μέσα εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ εὐγενέστερα μυστήρια, μέσα εἰς τὴν ποίησιν τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ τῆς ἀθανασίας μέσα εἰς τὸν ἁρμονικώτερον συνδυασμὸν, τὸν ὁποῖον ἐπενόησεν ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου διὰ τὴν διαιώνισιν τοῦ μεγάλου καὶ ὡραίου ἔργου τῆς δημιουργίας.

Καὶ χωρὶς καμμία σύνοδος νὰ ἔχῃ θεσπίσει, νομίζω, ἀναλλοίωτον καὶ ἀμετάτρεπτον τὸ κείμενον τοῦ γάμου, χωρὶς καμμία στοιχειώδης αὐτοῦ ἀρχὴ νὰ μεταβάλλεται διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς φράσεως αὐτῆς, χωρὶς νὰ χάνῃ τίποτε ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον του καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιβλητικότητά του, ἄνευ τοῦ φόβου, τὸ σοφὸν αὐτὸ μυστήριον, ὅλοι αὐτοὶ οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ὤφειλαν νὰ ἀγρυπνοῦν, ὅπως θεραπεύουν τὰς ἀτελείας καὶ ἐλλείψεις τῶν προκατόχων των, ὅλοι αὐτοὶ οἱ τεταγμένοι νὰ μεριμνοῦν περὶ τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας, ἀφίνουν ἐπὶ τόσους αἰῶνας τώρα τὸν γάμον νὰ μεταβάλλεται εἰς κόλασιν, χωρὶς νὰ ζητήσουν ποῦ ἔγκειται τὸ κακὸν καὶ νὰ ἐπιδιώξουν τὴν θεραπείαν του. 'Αλλ' ὅπου ἡ 'Εκκλησία ὡς δὲν ὤφειλεν ἀδιαφορεῖ, ἡ πολιτεία ἤρχισε νὰ μεριμνᾷ καὶ νὰ ἐπεμβαίνῃ. Καὶ ἡ μικρὰ 'Ελβετικὴ 'Ομοσπονδία, ἡ ὁποία ἔγινε καὶ ἠθικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς καὶ πλουτοκρατικῶς μεγάλη διὰ τοὺς σοφοὺς ἄνδρας της, εὗρε τὸ μᾶλλον τρωτὸν μέρος τοῦ γάμου καὶ ἐπεδίωξε τὴν θεραπείαν του.

Βεβαίως σήμερον διέγραψε κατὰ τύπους τὴν φρᾶσιν, διότι δὲν εἶχε κανὲν μαγικὸν βότανον εἰς τὴν διάθεσίν της, ὥστε ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην νὰ μεταβάλῃ ἕξεις καὶ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα αἰῶνες ὅλοι ἐρρίζωσαν. 'Αλλ' ἐνῷ σήμερον μόνον διαγράφει τοὺς τύπους, ἐργάζεται ὅμως ἤδη ἐπὶ δεκαετηρίδας, ὅπως ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν ἄνδρα ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν γυναῖκα, τὴν ἐξ ἴσου ἐκεῖ μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν ὡς αὐτὸν, τὴν ὁποίαν ἡ 'Ελβετικὴ νομοθεσία προήγαγεν εἰς ζηλευτὴν τελειότητα.

ΘΑ ΜΕ ΠΑΡΗΣ

Καὶ ὅμως μεθ' ὅλην τὴν ἀποδεδειγμένην χρεωκοπίαν τοῦ γάμου, ὅλαι αἱ ἄγαμοι 'Ελληνίδες χωρὶς καμμίαν ἐξαίρεσιν, ἓν τρέφουν ὄνειρον, μὲ μίαν κοιμοῦνται καὶ ἐξυπνοῦν προσδοκίαν ; ἓν ἔχουν ἰδανικὸν ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν δέκα πέντε ἐτῶν καὶ ἄνω: τὸν γάμον.

Καὶ τοῦτο διότι ὅλη μαζῆ ἡ χορεία τῶν μητέρων καὶ πατέρων καὶ ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν καὶ φίλων ὄχι μόνον σκέπτεται, ἀλλὰ καὶ ἐργάζεται πυρετωδῶς ἀπὸ τὰ μικρὰ χρόνια τῆς κόρης νὰ ἐπιτύχῃ ἕνα καλὸν γάμον ὑπὲρ αὐτῆς. 'Η εὐχὴ ὅλων αὐτῶν, τὸ καλημέρισμά των καὶ καλησπέρισμά των πρὸς τὴν κόρην ἀπὸ μικρούλαν, μωρὸ ἀκόμη, καταντᾷ τίποτε νὰ μὴν εἶναι ἄλλο παρὰ καὶ «εἰς τὸν γάμον σου» καὶ «ἕνα καλὸν γαμβρὸν,» καὶ «εἰς τὰ δικά σου» καὶ «εἰς τὸ σπίτι σου».

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ κόρη ἐξοικειοῦται μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ μόνος προορισμός της, ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ὑπάρξεώς της, τὸ μόνον ἀξιοπρεπὲς δι' αὐτὴν στάδιον, εἶναι ὁ γάμος. Ἂν τώρα εἰς τὴν συνήθειαν τῆς ἰδέας αὐτῆς, ἣν ὅλοι ἐργάζονται τόσον νὰ ριζώσουν βαθύτερα, προστεθῇ καὶ ἡ κατόπιν, πολὺ ἀργότερα βεβαίως ἀκουομένη φωνὴ τῆς φύσεως καὶ ἐὰν ἀκόμη προστεθῇ ὁ φόβος τῆς ἐρημώσεως καὶ περιφρονήσεως, συχνὰ δὲ καὶ τοῦ γελοίου, τὸ ὁποῖον περιμένει τὴν ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ σπιτιοῦ κλεισμένην καὶ μαρκινομένην γεροντοκόρην, τότε ἐννοεῖ τὴν πάλην καὶ τὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἡ κόρη ἀναλαμβάνει, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἕνα γάμον οἱονδήποτε, καλὸν ἢ κακόν, εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ, ἀδιάφορον.

Τὸ «πάρε με ἢ σὲ σκοτόνω» τῆς Σκλαβάνη δὲν πρέπει κατὰ συνέπειαν νὰ ἀποδοθῇ οὔτε εἰς τὸν ἐρωτά της πρὸς τὸν ἄνδρα, οὔτε εἰς τὴν ἐλπίδα καλλιτερεύσεως τῆς θέσεώς της, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῆς προσβλησθείσης τιμῆς της. Διότι ἔρως, ὁ ὁποῖος προδίδεται καὶ ἐξευτελίζεται καὶ ταπεινόνεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ἀποθνήσκῃ μαζὴ μὲ τὴν προδοσίαν καὶ μὲ τὸν ἐξευτελισμὸν καὶ τὴν ταπείνωσιν. 'Αλλ' οὔτε ὁ ἥρως τῆς τραγῳδίας αὐτῆς ἦτο μία οἱαδήποτε ἐξέχουσα προσωπικότης, ἓν ὄνομα δοξασμένον καὶ μεγάλον, μία ἱκανότης ἢ τοὐλάχιστον ἓν βαρὺ καὶ χρυσοφόρον βαλάντιον, δι' οὗ ἡ κόρη αὐτὴ θὰ ἐξησφάλιζε ζωὴν ἄνετον καὶ ἀνωτέραν ἐκείνης, ἣν ἔζη ὡς κόρη ἀξιωματικοῦ.

'Αλλ' οὔτε τὴν τιμήν της ἔσωζε διὰ τοῦ παρακινδυνευμένου κινήματος, τὸ ὁποῖον καθίστα γνωστὴν τὴν θέσιν της εἰςὅλους, ἐνῷ ἴσως θὰ ἐξακολούθει νὰ ζῇ μὲ ὑπόληψιν καὶ τιμήν, ἐὰν ὁ φόβος τῆς ἰσοβίου ἀγαμίας, ἡ ἀπότομος διάλυσις τοῦ ὡραίου ὀνείρου τοῦ γάμου, ἡ ὑποτιθεμένη καταστροφὴ τοῦ μόνου προορισμοῦ, τὸν ὁποῖον πάντοτε ἐφαντάσθη, δὲν τὴν ἔκαμνε νὰ χάσῃ τὸ λογικόν της.

Καὶ εἰς τὴν θέσιν τῆς Σκλαβάνη εὑρίσκονται πολλαὶ ἄλλαι αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἐτυφλώνοντο καὶ δὲν θὰ ἐγίνοντο προκλητικαὶ καὶ δὲν θὰ ἐθυσίαζαν τὸ πᾶν καὶ δὲν θὰ ἐπρόδιδαν πρωτίστως ἑαυτὰς καὶ δὲν θὰ κατέφευγαν εἰς μυρία τεχνάσματα καὶ δὲν θὰ κατέληγαν νὰ θυσιάζουν καὶ τιμὴν καὶ ζωήν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐπιτύχουν ἕνα γάμον οἱονδήποτε, καλὸν ἢ κακόν, συχνότερα μᾶλλον κακόν, ὁ ὁποῖος ἀργὰ γρήγωρα καταλήγει εἰς διαζύγιον.

Καὶ τὸ φυσικὸν εἶναι ὅσον οἱ ἄνδρες ἀποφεύγουν τὸν γάμον καὶ μάλιστα τὸν μὴ κερδοφόρον τόσον αἱ γυναῖκες καὶ οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς νὰ γίνωνται ἐπιθετικώτεροι, πονηρότεροι, ἐφευρετικώτεροι εἰς τὸ νὰ στήνουν παγίδας πρὸς ἄγραν γαμβροῦ. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓν εἶδος ἐμπορίου, μία ἐπιχείρησις, ἓν λαχεῖον κληρωτόν, τὸ ὁποῖον ἡ κόρη πρέπει ἀφεύκτως, ἀπαραιτήτως, μὲ κάθε θυσίαν καὶ τρόπον νὰ ἐπιτύχῃ. Κάθε μέσον, καλὸν κακόν, θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον τίθεται εἰς ἐνέργειαν.

Καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἐπαρουσίαζε βεβαίως τόσους κινδύνους οὔτε διὰ γυναῖκα, οὔτε διὰ τὴν οἰκογένειαν, ἐὰν οἱ ἄνδρες δὲν ἐξεμεταλεύοντο μὲ τόσην ἀσυνειδησίαν τὴν ψυχολογικὴν αὐτὴν κατάστασιν καὶ τῆς κόρης καὶ τῶν γονέων καὶ τῶν συγγενῶν της. Ὦ! θέλετε γαμβρόν ; θέλετε σύζυγον, θέλετε κληρωτόν ; ἰδοὺ ἐγώ. Ὁ ἔρως μὲ ἐνίκησε μὲ κατέκτησε, μὲ ἐσιδηρόδεσε.

Εἶμαι ἰδικός σας, σᾶς ἀνήκω.

Μὰ δὲν ἔχει ἐργασίαν ; δὲν ἔχει ψωμί, δὲν ἔχει μέλλον. Εἶναι χαρτοπαίκτης καὶ ἔκδοτος καὶ μέθυσος. Δὲν πηράζει, ὁ γάμος θὰ τὸν διορθώσῃ. Μὰ σπουδάζει καὶ τὸ μέλλον του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του. Δὲν πειράζει. Θὰ περιμείνωμεν.—Μὰ ἔχει δέκα ἄλλας ὑποψηφίους καὶ μόλις τοῦ ἀρκεῖ ὁ μισθὸς του διὰ τὸ ψωμί του καὶ ἡ κόρη δὲν ἔχει τίποτε. Ὦ! θὰ νικήσωμεν τὰς ἄλλας καὶ θὰ ἐπιβληθῶμεν ἡμεῖς καὶ θὰ τοῦ κάμωμεν τὸν δρόμον του.—Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μέλλων γαμβρὸς διασκεδάζει, ἀπολαμβάνει, οἰκονομεῖ τόσα γεύματα καὶ προγεύματα, ἔχει ἕνα σπῖτι, εἰς τὸ ὁποῖον τοῦ παρέχεται κάθε οἰκογενειακὴ περίθαλψις, ἔχει δῶρα, πολλάκις καὶ ἐνδύεται εἰς βάρος τοῦ πενθεροῦ, συχνότερα σπουδάζει μὲ ἔξοδα τῆς μελονύμφου γίνεται ἄρχων καὶ κύριος καὶ συχνότατα τύραννος, καὶ ὅταν ἐκθέσῃ καλὰ τὴν ὑπόληψιν τῶν τιμίων αὐτῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς ἀφαιρέσῃ ὅ,τι ἠμπορέσῃ καὶ εὕρῃ νέον κατάλυμα καὶ νέας συγκινήσεις καὶ νέαν φωλεὰν ἔρωτος, τότε εὑρίσκει μίαν πρόφασιν, δημιουργεῖ μίαν σκηνήν, καὶ ἀγανακτισμένος, ἀδικημένος ἀποσύρεται. Καὶ ἡ κωμῳδία ἐπαναλαμβάνεται ἐπ' ἄπειρον, διότι οἱ ἄνδρες ἔχουν ἀνάγκην συγκινήσεων νέων καθ' ἡμέραν καὶ αἱ γυναῖκες ἔχουν ἀνάγκην γαμβρῶν. Καὶ τὸ συμπέρασμα : Ἢ οἱ ἄνδρες πίπτουν ἐπὶ τέλους εἰς καμμίαν πολὺ πονηρὰν παγίδα ἢ αἱ γυναῖκες πίπτουν εἰς τὸν βόρβορον.

ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ

Μᾶς λέγουν : «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους ὡς τὸν ἑαυτόν σας*» ἀλλ' ἐὰν ἀγαπᾶτε τὸν ἑαυτόν σας μὲ στενοκεφαλιάν, μὲ ματαιότητα, μὲ δειλίαν, θὰ ἀγαπήσετε καὶ τὸν πλησίον σας μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Μάθετε λοιπὸν νὰ ἀγαπᾶσθε μὲ γενναιότητα, μὲ φρόνησιν, ὑγιῶς καὶ ἐντελῶς. Καὶ εἶναι τοῦτο ὀλιγώτερον εὔκολον, παρὰ ὅσον φαίνεται. Ὁ ἐγωϊσμὸς ψυχῆς ἰσχυρᾶς καὶ καλῶς ἀντιλαμβανομένης εἶναι ἀποτελεσματικώτερον εὐεργετικὸς ἀπὸ ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν ψυχῆς τυφλῆς καὶ ἀσθενοῦς. Πρὶν νὰ ζῶμεν διὰ τοὺς ἄλλους εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχωμεν δι' ἑαυτούς. Πρὶν νὰ δώσωμεν ἑαυτούς, πρέπει νὰ γίνωμεν κύριοι τοῦ ἐγώ μας. Ἐστὲ βέβαιοι ὅτι ἡ κατάκτησις ἔστω καὶ ἐλαχίστης δόσεως τῆς συνειδήσεώς μας σημαίνει ἐπὶ τέλους πολὺ περισσότερον ἢ ἐὰν προσφέρωμεν πλήρη τὴν συνείδησίν μας, ἣν ἀγνοοῦμεν.

Σχεδὸν ὅλαι αἱ μεγάλαι πράξεις τοῦ κόσμου αὐτοῦ ἔγειναν παρ' ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐσκέπτοντο ποσῶς νὰ θυσιασθοῦν. Ὁ Πλάτων δὲν ἐγκαταλείπει τὰ ἰδεώδη του, διὰ νὰ ἀναμίξῃ τὰ δάκρυά του μὲ τὰ δάκρυα ἐκείνων οἵτινες κλαίουν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ Νεύτων δὲν ἀφίνει τὰς ἐφευρέσεις του διὰ νὰ ἐξέλθῃ εἰς ἀναζήτησιν ζητημάτων οἴκτου καὶ θλίψεως. Καὶ πρὸ πάντων ὁ Μάρκος Αὐρήλιος—διότι πρόκειται περὶ ἠθικῶν θυσιῶν πλέον συνεχῶν καὶ πλέον ἐπικινδύνων—ὁ Μάρκος Αὐρήλιος δὲν σβύνει τὸ ὡραῖον φῶς τῆς ψυχῆς του διὰ νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ τὴν ταπεινὴν ψυχὴν τῆς Φαυστίνας Λοιπὸν ὅ,τι εἶναι δίκαιον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Νεύτωνος καὶ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου εἶναι ἐπίσης δίκαιον διὰ τὴν ζωὴν πάσης ψυχῆς. Διότι πᾶσα ψυχὴ εἰς τὴν ἰδικήν της σφαῖραν ἔχει τὰ αὐτὰ πρὸς ἑαυτὴν καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἔχει ἡ ψυχὴ τῶν ἐξοχωτέρων ἀνθρώπων.

Ἂς πεισθῶμεν λοιπὸν ἅπαξ διὰ παντὸς, ὅτι τὸ κυριώτερον καθῆκον τῆς ψυχῆς μας εἶναι νὰ εἶναι αὕτη ὅσον τὸ δυνατὸν τελεία, εὐτυχής, ἀνεξάρτητος καὶ μεγάλη. Δὲν πρόκειται ἐδῶ οὔτε περὶ ἐγωϊσμοῦ, οὔτε περὶ ὑπερηφανείας. Δὲν γίνεταί τις ἀποτελεσματικῶς γενναῖος καὶ ἀληθῶς ταπεινὸς, παρὰ ὅταν ἔχῃ συνείδησιν φωτισμένην καὶ ἐμπιστευτικὴν καὶ εἰρηνικὴν τοῦ ἐγώ του. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἠμπορεῖ τις νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὸν τὸν πόθον τῆς θυσίας. Διότι ἡ θυσία δὲν πρέπει νὰ εἶναι μέσον πρὸς ἐξευγενισμόν, ἀλλ' ἔνδειξις εὐγενείας.

Ἀπὸ τὴν Sagesse καὶ Destinée τοῦ Meterlingk

ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΜΕΡΑ

Ἐπῆγα νὰ ἐντερβιουσάρω τὴν μικράν μου φίλη Νίτσα Ἡ φιλενάδα μου Νίτσα εἶνε πέντε χρόνων καὶ μισό, ἀλλὰ γνωρίζει ἤδη πολλὰ διὰ τὴν ἡλικίαν της καὶ ἤμουν ἐκ τῶν προτέρων βεβαία πῶς θὰ μοῦ ἔλεγε πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα.

Τὴν ηὗρα μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν τηςἑτοίμην νὰ ἐξέλθῃ καὶ ἔβαζε τὰ μικρὰ γαντάκια της. Ἦτο δύο ἡ ὥρα καὶ τὸ δωμάτιον ἦτο γεμάτο ἀπὸ ὡραῖο ἥλιο.

— Καλημέρα Νίτσα.

— Καλημέρα, φίλη μου, ἔρχεσαι νὰ μὲ πᾶς περίπατο ; Εἶσαι πολὺ καλή, ἀλλ' ἂς φύγωμεν γλήγορα, εἶνε τόσο ὡραῖος ὁ καιρός.

— Ἀπατᾶσαι, Νίτσα, δὲν ἔρχομαι γιὰ νὰ πᾶμε περίπατο· ἔρχομαι νὰ μιλήσωμεν λίγο μαζῆ.

Ἡ Νίτσα, ἡ ὁποία ἐννοεῖ τὴν εὐγλωττίαν τῶν μιμικῶν σκηνῶν, ἐπῆγε πρὸς τὸ παράθυρον, προσποιηθεῖσα ὅτι δὲν μὲ ἤκουσε καὶ ἐθαύμαζε τὴν ὁδὸν μὲ ὕφος ἀνυπόμονον. Ἐξηκολούθησα:

—... νὰ μιλήσωμεν γιὰ πράγματα σοβαρά, νὰ σοῦ ζητήσω μερικὰς γνώμας σου γιὰ νὰ τὰς βάλλω εἰς τὴν ἐφημερίδα.

— Θέλεις δηλαδὴ ἕνα ἐντερβιοῦ; Τότε πολὺ καλά.

Ἐκάθισε εἰς τὸ κάθισμα της, ἐπῆρε τὴν κούκλα της εἰς τὰ γόνατά της καὶ τὴν νανούρισε λιγάκι. Μιὰ ἡλιακὴ ἀκτὶς φώτιζε καὶ τὴν σκέπαζε μὲ χρυσᾶ χρώματα.

Μὴν μὲ ρωτήσης πράγματα πολὺ δύσκολα ὅμως, εἶπε τέλος· δὲν εἶμαι πολὺ σοφή.

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ μάθω, εἶνε ἁπλούστατα τί κάνεις ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Αὐτὸ μονάχα, δὲν θὰ βαστάξῃ πολλὴν ὥραν. Ἀρχίζω.

Ἀλλὰ δὲν ἔχεις οὔτε μολίβι, οὔτε χαρτί. Εἶσαι Ἐφημεριδογράφος, πρέπει νὰ ἔχῃς ὅ,τι σοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ κρατήσῃς σημειώσεις.

— Ἀλλὰ θυμοῦμαι πολὺ καλά, Νίτσα μου, καὶ ἔχασα τὸ μολίβι μου.

— Σὲ συγχωρῶ γιὰ σήμερον.... Θέλεις ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὸ πρωΐ τὴν ἡμέρα μου; Πές μου.

— Ἔ λοιπόν, κάμνω ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι· σηκόνομαι κατὰ τὰς ὀκτὼ καὶ μισὴ· ἀλλὰ συνήθως εἶμαι ἔξυπνη πολὺ ἐνωρίτερα καὶ παίζω μὲ τὰ σκεπάσματά μου, μὲ τὸ μαξιλάρι μου ὡς τὴν ὥρα ποῦ ἡ Φελισία ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ λέει: «Δεσποινίς, εἶνε ὥρα νὰ σηκωθῆτε». Κατεβαίνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου καὶ ἡ Φελεσία μοῦ κάνει τὸ μπάνιο μου, τὸ ὁποῖον δὲν ἀγαπῶ καὶ τόσο πολύ, ἂν καὶ τὸ νερὸ εἶνε πάντοτε χλιαρό. Ἔπειτα ντύνομαι· Ὤ! σχεδὸν ὁλομόναχη, ξέρεις, ἐκτὸς τοῦ κτενίσματος· ἡ Φελισία μὲ κτενίζει καὶ αὐτὸ εἶνε ἐνοχλητικόν· σοῦ τραβοῦν τὰ μαλλιά, σοῦ κινοῦν τὸ κεφάλι. Καὶ στὸ Παρίσι ἀκόμη δὲν εἶνε τόσο μεγάλο τὸ κακό, ἀλλὰ στὴν ἐξοχή, ὅταν ἔχῃς διάθεσιν νὰ τρέξῃς, σὲ βεβαιόνω πῶς μποροῦσα νὰ μένω μιὰ ἑβδομάδα χωρὶς νὰ κτενιστῶ... Τὰ θυμᾶσαι καλὰ ὅλα;

— Ναί, ναί, ἐξακολούθησε.

— Περίμενε λιγάκι, θέλω ν' ἀλλάξω τὸ παιδί μου, δὲν μπορῶ νὰ κρατῶ πάντα τὸ ἴδιο στὸ γόνατό μου· τὰ ἄλλα θὰ ζηλέψουν.

Μὲ τὸ ἴδιο σκεπτικὸ ὕφος της πῆρεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ἁμαξάκι ποῦ εἶχε τῆς κοῦκλες της μιὰ ἄλλη, ἔβαλε εἰς τὴν θέσιν της ἐκείνην ποῦ ἐκρατοῦσε εἰς τὰ γόνατά της καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκάθισε εἰς τὴν θέσιν της. Ὑπωπτεύθην ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχαν ἄλλον σκοπόν, παρὰ νὰ σκεφθῇ τί ἔμελλε νὰ μοῦ εἴπῃ· τέλος ἐξηκολούθησε:

— Ὅταν φορέσω τὸ πρωϊνὸ φόρεμα, καὶ ξέρεις δὲν βάζω ποτὲ ποδιά, ἡ Φελισία μοῦ φέρνει τὸ πρόγευμα μου: σοκολάτα... Τρώγω πάντα καλὰ τὸ πρωΐ· καὶ σύ;

Καὶ ἐγὼ ὄχι κακά, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν διάθεσιν ποῦ θὰ ἔχω.

Πάντοτε αὐτὴν τὴν ὥρα ἔχω τὴν μεγαλειτέραν ὄρεξιν καὶ ἔπειτα εἶμαι καταμόναχη στὸ μικρὸ τραπεζάκι μου, ἐνῶ ἡ Φελισία μοῦ λέει τί πρέπει νὰ κάμω κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, μοῦ λέει διὰ τὸν καιρόν. Δεσποινίς, θὰ κάμετε καλὰ νὰ σκεπασθῆτε σήμερα, εἶνε ἀέρας» ἢ θὰ πᾶμε στὴν ἐξαδέλφην σας σήμερα τὸ ἀπόγευμα, ὅταν θὰ φεύγωμεν ἀπὸ τὸν περίπατον. Ὅταν τελειώσω τὸ πρόγευμά μου, ἔχω τὴν ἄδειαν νὰ παίξω μισὴ ὥραν. Τότε πηγαίνω καὶ βλέπω ἰτς κοῦκλες μου, βλέπω ἂν ἐκοιμήθηκαν καλά, ἂν ἔχουν διάθεσιν, τρέχω παντοῦ. Τὸ πρωΐ εἶμαι πάντοτε πολὺ ἀνήσυχος, καὶ πρέπει νὰ θυμώσῃ ἡ ἀδελφή μου γιὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ πάρω τὸ βιβλίο τῆς ἀναγνώσεως μου.

— Μαθαίνεις ἀπὸ τώρα νὰ διαβάζῃς;

— Βεβαίως, εἶμαι κόρη καλοανχθραμένη... κατόπιν παίζω πάλιν καὶ ἔπειτα πηγαίνω εἰς τὸ πιάνο.

— Εἰς τὸ πιάνο;

— Βέβαια εἰς τὸ πιάνο, ἡ ἀδελφή μου μοῦ μαθαίνη πιάνο, εἶμαι ἤδη πολὺ δυνατή. Συνθέτω ἀκόμη. Ὅταν τελειώσω τὸ πιάνο μου, παίζω ὡς την ὥραν τοῦ προγεύματος.

— Καὶ μετὰ τὸ πρόγευμα;

— Ἔπειτα; Ἡ Φελισία μὲ ντύνει γιὰ τὸν περίπατο. Ἄλλοτε πηγαίνω μονάχη μαζῆ της, ἄλλοτε πέρνουμε ἕνα ἁμάξι μὲ τὴν μαμᾶ καὶ μὲ τὴν Ζόν.

— Ποία εἶνε ἡ Ζόν;

— Εἶνε ἡ ἀδελφή μου. Πέρνομεν ἕνα ἁμάξι καὶ πηγαίνομεν στὸ δάσος.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ Νίτσα κουρασμένη ἐστάθηκε, ποτὲ δὲν εἶχε τόσο πολὺ σκεφθῆ καὶ αὐτὸ τὴν ἐξέπληττε καὶ τὴν ἰδίαν.

— Ἔπειτα Νίτσα;

— Ἔπειτα δὲν ξέρω πλέον, δὲν κάνω τίποτε ἐπιστρέφω, μὲ γδύνουν, παίζω ἀκόμη λιγάκι, δειπνῶ καὶ μὲ κοιμίζουν. Αὐτὰ εἶνε ὅλα. Ἔπειτα εἶνε ἀργὰ δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ ὁμιλίες, σοῦ εἶπα ἀρκετά. Χαῖρε... Ἀλλὰ ξέρεις στὴν ἐφημερίδα σου, νὰ γράψῃς αὐτὰ ποῦ σοῦ εἶπα, νὰ μὴν προσθέσῃς τίποτα.

(Maurie Ravidat)

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ἐνῶ ὁ ἰατρὸς ἐξωργισμένος κατὰ τῶν γυναικῶν τῶν ὑστερικῶν καὶ νευροπαθῶν, ὡς τὰς ἔλεγεν, ἔσειε τοὺς κεραυνοὺς τῆς ὀργῆς του μεταξὺ δύω ροφημάτων τείου, ἡ ἅμαξα ποῦ εἶχε φέρει τὴν κ. Κιδάκη ἐσταμάτα πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῆς Ἀγγλίδος κ. Δάλλη, παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Ἡ κ. Δάλλη, ἦτο ἀπὸ ἐτῶν ἐγκατεστημένη εἰς Ἀθήνας, ὅπου εἶχεν ὑπανδρευθῆ μὲ τὸν Ἕλληνα κ. Δάλλην, ἄνθρωπον εὔπορον καὶ καλῆς κοινωνικῆς τάξεως. Πρὸ πενταετίας, ἀκριβῶς ὁ κ. Δάλλης εἶχεν ἀποθάνει καὶ ἡ σύζυγός του μεθ' ὅλας τὰς προτροπὰς τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ συγγενῶν της εἶχε προτιμήσει νὰ μείνῃ καὶ πάλιν εἰς Ἀθήνας, ὅπου

εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τεσσάρων μικρῶν καὶ ὡραιοτάτων κοριτσιῶν της.

Ἡ κυρία Δάλλη ἦτο πλουσιωτάτη καὶ τύπος γυναικὸς ἐκ τῶν ὀλίγων, αἱ ὁποῖαι ἀπαντοῦν καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀκόμη. Ὑψηλή, πελωρία, μὲ μίαν εὐμορφιὰν ὑγείας καὶ ἀκμῆς καὶ ἀνθηρότητος, μὲ κάτι τὸ δυνατὸν καὶ τὸ ἄρτιον εἰς ὅλον τὸ εἶναι της, μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν στάσιν καὶ εἰς τὰς κινήσεις, ἐπεβάλλετο εὐθὺς ὅπου ἐπαρουσιάζετο καὶ ἐνέπνεε σεβασμὸν καὶ μικρὰν δόσιν δειλίας.

Ὅταν ὅμως ὡμίλει τις, μαζή της εὕρισκεν ὅτι τὸ ἴδιον αἴσθημα ἠσθάνετο καὶ ἡ ἰδία, μᾶλλον δειλὴ καὶ συνεσταλμένη, ἐκτὸς ὡρισμένων περιστάσεων θυμοῦ, ὁπότε ἡ δειλία, ἡ ἐνέπνεεν, ἠδύνατο νὰ μεταβληθῆ καὶ εἰς φόβον.

Ἡ κ. Δάλλη ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς γενικῆς ἐξερεύνησεως τῶν γυναικῶν εἰς Ἀθήνας καὶ τῶν προετοιμασιῶν αὐτῶν διὰ τὸν πόλεμον εἶχε, λάβει ἐνεργότατον μέρος, ἐρασθεῖσα μὲ περισσότερον ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀπὸ τὰς Ἑλληνίδας ἀκόμη. Ὅταν ἦτο κόρη, εἶχεν ἀσκηθῆ εἰς τὴν νοσηλείαν, κατὰ τὴν Ἀγγλικὴν συνήθειαν, καὶ εὐχαρίστως εἶχε προσφερθῆ κατὰ τὰ διδόμενα μαθήματα νοσηλείας εἰς τὴν αὐθουσαν τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ νὰ διδάσκῃ τὴν ἐπιδεσμολογίαν, μέλος μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς τὴν Ἕνωσιν τῶν Ἑλληνίδων καὶ Ἔφορος τῶν νοσοκομείων τοῦ πολέμου.

Μὲ τὴν ἐφορίαν αὐτὴν ἡ κ. Δάλλη μετέβαλλε τὸ σπῖτι της εἰς γενικὴν ἀποθήκην ἐπίπλων, σκευῶν, βαμβάκων, ἐργαλείων χειρουργικῶν καὶ φαρμάκων.

Αἱ ὡραῖαι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μουσῶν αἴθουσαί της καὶ τὸ γραφεῖον της καὶ οἱ διάδρομοι ὅλοι τοῦ πρώτου πατώματος τοῦ σπιτιοῦ της, τὸ ὁποῖον ἦτο φημισμένον διὰ τὴν μεθοδικὴν τάξιν καὶ τὴν καθαριότητα καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ἐπίπλων καὶ τὴν εὐμάρειαν καὶ ἀναπαυτικότητα, τὴν ἐντελῶς ἀγγλικήν, αἱ αἴθουσαι αὐταὶ γυμναὶ ἀπὸ τὰ ἔπιπλά των, μὲ χωρὶς κανὲν θάλπος οἰκογενειακῆς ζωῆς καὶ καμμίαν ἀναπαμπὴν ἑορτικῶν συγκεντρώσεων, εὑρίσκοντο εἰς γενικὴν ἀναστάτωσιν. Αἱ θύραι διάπλατα ἀνοικταί, μὲ παιδιὰ ἐμπαίνων εἰσερχόμενα καὶ ἐξερχόμενα διαρκῶς, μὲ χαμάληδες ἀπορτωμένους, μὲ ἀραδιασμένα κάτω εἰς τὸ πάτωμα ἐδῶ κεῖ πιάτα στιβασμένα τὸ ἓν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἐκεῖ σκευὰς νιπτήρων καὶ τραπεζάκια καὶ κρεβατάκια καὶ κάποιο ἔπιπλον καὶ σκεῦος, χρήσιμον διὰ νοσοκομεῖον. Εἰς ἄλλο δωμάτιον τὰ δέματα τῶν βαμβάκων, τῶν ἀπολυμαντικῶν καὶ τὰ χόρτα τῶν στρωμάτων καὶ τὰ κιβώτια τῶν ἐπιδέσεων, ἐνῶ εἰς τὸν εὐρὺν διάδρομον τῆς εἰσόδου ἔχαιναν ἀνοικτὰ στόματα μεγάλων κιβωτίων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐτοποθετοῦντο τρόφιμα καὶ κονσέρβαι καὶ ἄλλα χρειώδη τῆς καθημερινῆς συντηρήσεως,

Ἦτο νύκτα πλέον.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ ἅμαξα ἡ φέρουσα τὰ κιβώτια τῶν ἑτοίμων ἐνδυμάτων ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας. Αἱ κυρίαι κατῆλθαν, ἐνῶ δὲ εἰσήρχοντο, συνηντήθησαν μὲ τὴν ἀκολουθίαν τῶν νοσοκόμων καὶ ἰατρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ φύγουν τὸ ἴδιον βράδυ.

Λοιπὸν φεύγετε καὶ σεῖς, ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς Ντίλου μίαν νέαν κόρην, ἐνδυμένην ἁπλῶς μὲ ἓν σκοτεινὸν φόρεμα περιπάτου, χωρὶς κανὲν ἰδιαίτερον ἔνδυμα νοσοκόμου.

Ναί, ἀπήντησεν ἐκείνη, ἂν καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν μανθάνω, ὅτι τὸ βαπόρι, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ μᾶς πάρῃ, δὲν μᾶς δέχεται.

Ἡ λέξις αὐτὴ ἔπεσεν ὡς κεραυνὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων κυριῶν καὶ τῶν ἰατρῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὅλοι συγκεκτρωμένοι εἰς τὸν διάδρομον.

Ὅλαι καὶ ὅλοι ἐρωτοῦσαν διατί, χωρὶς κανεὶς νὰ εἰξεύρῃ νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην πληροφορίαν. Εἶναι βαπόρι ποῦ ἔχει ναυλώσει ὁ ἐρυθροῦς Σταυρὸς καὶ ἔχει πολλὰς ἰδικάς του ἀποστολάς, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ παραλάβῃ καὶ ἄλλας, εἶπεν εἷς νεαρὸς ἰατρός, τὸν ὁποῖον πολὺ ἐφαίνετο νὰ ἐνθουσιάζεν ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία.

Ἀδύνατον, εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον αὐτό, εἶπεν ἡ γραμματεὺς τῆς Ἐφορείας δις Καλιοπούλου κόρη ξανθή, εὔμορφη, ὅλη ζωὴ καὶ θέλησις καὶ δρᾶσις. Σήμερον τὸ μεσημέρι ἐπῆγα μόνη μου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀντιπροέδρου καὶ πολὺ εὐγενῶς ἐδέχθη ὁ κύριος αὐτὸς τὴν παράκλησίν μας. Μοῦ ὥρισε μάλιστα ὡς ὥραν ἐπιβιβάσεως τὰς ἐννέα τῆς ἑσπέρας.

Ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὡς τώρα, ἀγαπητή μου, ὑπῆρχε καιρὸς νὰ συμβοῦν πολλὰ πράγματα. Καὶ εἶμαι βεβαία, εἶπεν ἡ κ. Δηλάκη ὅτι ἡ ἄρνησις νὰ μᾶς παραλάβουν, ἐὰν εἶναι ἀληθινή, ὀφείλεται εἰς ἀντενεργείας καλοθελητῶν τῆς Ἑνώσεως. Τώρα δὰ ἀκόμη ὁ ἰατρὸς Διρίκιος, τὸν ὁποῖον ἀφήσαμεν εἰς τῆς κ. Δεβῆ μᾶς ψάλλει τὸν ἐξάψαλμον.

Ἡ γραμματεὺς ἤκουσε τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ ἐπετάχθη ὁλοκόκκινη ἀπὸ τὴν θέσιν της. Ἀ! αὐτὸς πάλιν, εἶπε. Βεβαίως κάποια ἰδική του ἀντενέργεια, διότι μαίνεται κυριολεκτικῶς ἐναντίον μας. Ἀλλὰ δὲν θὰ τοῦ περάσῃ, προσέθηκε. Καὶ ἐξεκρέμασε τὸ ψάθινον ἀνδρικὸν καπέλλο της ἀπὸ τὸν τοῖχον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἅμαξαν, ἡ ὁποία εἶχε φέρει τὰ πράγματα, ἔδωκε μίαν διεύθυνσιν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην καὶ ἡ ἅμαξα, ὡς νὰ εἶχαν ἀφηνιάσει αἴφνης οἱ ἵπποι της, ἐχάθη πέραν τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν πλατεῖαν.

Ἡ κ. Δάλλη εἶχεν ἐπιστατήσει νὲ κλεισθοῦν τὰ κιβώτια καὶ ἔπειτα μὲ ἓν μεγάλο πινέλο, τὸ ὁποῖον ἐβουτοῦσεν εἰς κόκκινον χρῶμα, ἔκαμνεν ἀπὸ ἓν σημεῖον σταυροῦ εἰς καθένα ἀπὸ αὐτά. Παρὰ τὸ σῆμα δὲ αὐτὸ ἐχάρασσεν ἀνὰ δύω κεφαλαῖα ε ε, τὸν τίτλον τοῦ σωματείου καὶ μὲ μικρὰ πολὺ γράμματα τὸ περιεχόμενον ἑκάστου κιβωτίου.

Πρὶν νὰ τελειώσῃ τὴν ἐργασίαν της αὐτὴν, δὲν εἶχε λάβει κανὲν μέρος εἰς τὰς συζητήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο γύρω της καὶ εἰς τὴν γενικὴν συγκίνησιν ὅλων διὰ τὴν ἀναβολὴν τῆς ἀναχωρήσεως. Ὅταν ὅμως ἄφησε τὸ πινέλο της, ἐπλησίασε τὴν κ. Διλάκη καὶ μὲ τὴν ξενικὴν προφορά της: ξέρετε, τῆς εἶπεν· ὁ κ. Διρίκιός σας αὐτὸς θέλει, ἁπλούστατα ξύλο. Τί ἐντροπή! εἶπεν. Ἀντὶ νὰ μᾶς ἐνθαρρύνουν νὰ μεταχειρίζωνται τόσον ποταπὰ μέσα, διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸ ὡραῖον ἔργον μας.»

Αἱ λέξεις αὗται ἦσαν τὸ σύνθημα μιᾶς γενικῆς ἐπιθέσεως ὅλων τῶν ἐκεῖ συνηθροισμένων ἐναντίον καὶ τοῦ ἰατροῦ Διρικίου καὶ τῶν ἄλλων ἀντιθέτων. Κάθε μία ἀπὸ τὰς κυρίας ἐπροσπάθει νὰ ὑπερβῇ τὴν ἄλλην εἰς τὴν σφοδρότητα τῶν ἐκφράσεων, βεβαίως δὲ ὁ κ. Διρίκιος, ἐὰν ἠδύνατο νὰ φανταστῇ πόσην ὀργὴν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν μαζὴ εἶχεν ἐξε-

γήρει, θὰ ἐσκέπτετο ὅτι ὡρισμένως συμφέρον του ἦτο νὰ παύσῃ καταφερόμενος κατ' αὐτῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐντελῶς νυκτώσει καὶ ὅλαι ἀπεσύρθησαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, τὸ μόνον δωμάτιον τὸ ὁποῖον εἶχε μείνει ὡς ἦτο καὶ πρὶν μὲ ἀρκετὴν εὐμάρειαν καὶ ἄπλετον φωτισμόν. Αἱ περισσότεραι κουρασμέναι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας ἐρρίφθησαν εἰς τὸν σοφὰ καὶ τὰ ἀναπαυτικὰ καθίσματα, ἐνῷ αἱ ἄλλαι ὀρθαὶ εἰς φιλικὰ συμπλέγματα ἐξηκολούθησαν νὰ συζητοῦν.

Πάρετε κάτι τι, ὅσαι πεινᾶτε εἶπεν ἡ κ. Δάλλη, ἡ ὁποῖα εἶχεν ἀποσυρθῇ ὀλίγας στιγμὰς διὰ τὸν ἑσπερινὸν στολισμόν της, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν θέσιν της. Ἐν μεγάλο τραπέζι ἐπίμηκες, στρωμένον μὲ πάλευκον λινὸν τραπεζομάνδυλον, ὡραῖα πιάτα ἀπὸ λεπτὴν πορσελάνην, ποτήρια μπακαρά, μαχαιροπήρουνα ἀργυρᾶ, δοχεῖα πολύτιμα μὲ ἄνθη νωπότατα, ἁπλάδες μὲ λεπτὲς φέτες χοιρομηρίου, πουλιά, σαρδέλες, χαβιάρια, καὶ κάθε εἴδους ὀρεκτικὰ καὶ πρὸ τῆς οἰκοδεσποίνης μιὰ μεγάλη σουπιέρα ἀχνίζουσα.

Μεθ' ὅλην τὴν ἀναστάτωσιν τοῦ σπιτιοῦ τὸ τραπέζι κάθε βράδυ ἐστρώνετο τακτικῶς μὲ τὴν ἐπισημότητα καὶ τὴν ἐκλεκτικότητα αὐτήν· καὶ εἰς τὴν ὡρισμένην τοῦ δείπνου ὥραν ἡ οἰκοδέσποινα φρεσκοπλυμένη, καθαρά, μὲ ὡραῖον πάντοτε φόρεμα, ἐλάμβανε τὴν θέσιν της, προσκαλοῦσα, καὶ ὅσας κυρίας εὑρίσκοντο τὴν στιγμὴν αὐτὴν μαζή της.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἦτο ἡ σειρὰ τῶν νοσοκόμων καὶ τῶν ἰατρῶν. Φάγετε τώρα καὶ ἔπειτα βλέπομεν, τοὺς εἶχεν εἰπεῖ ἡ ἀγαθὴ Ἀγγλίς. Βεβαίως ὅλοι θὰ ἐφύγατε νυστικοὶ ἀπὸ τὰ σπίτια σας μὲ τὴν βίαν αὐτήν.

Καὶ ὅλοι ἐκάθησαν καὶ ἐτίμησαν τὸ δεῖπνον, ὡς ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐργασθῇ καὶ κερδήσῃ τὸ δικαίωμα νὰ φάγουν μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

Ἡ ὡραία δις Ντίλου μετὰ τῆς φίλης της Λουκίας ἐστέκοντο ὀρθαὶ ἀκουμπισμέναι εἰς τὴν θύραν τῆς τραπεζαρίας. Θαρρῶ ποῦ μόνον ἡμεῖς θὰ μείνωμεν νὰ νεροβραζώμεθα ἐδῶ, εἶπεν ἡ εὔμορφη μελαχρινὴ καὶ δύο δάκρυα ἔλαμψαν εἰς τὰ μακρὰ μετάξινα βλέφαρα τῶν ὡραίων της ματιῶν. Δὲν ξέρεις, καϋμένη, πῶς τὴς ζηλεύω ὅλες αὐτές, ὅπου φεύγουν.

— Ἀμ' ἐγώ; ἀπήντησεν ἡ Λουκία. Μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω μὲ αὐτὲς τὴς σκουριασμένες ἰδέες τῆς μαμᾶς. Τί δὲν τῆς εἶπα χθὲς τὴν νύκτα γιὰ νὰ τὴν καταφέρω νὰ μὲ ἀφήσῃ, ἀδύνατον. Τὰ κορίτσια τὰ εὔμορφα καὶ καλομαθημένα σὰν κ' ἐσένα δὲν εἶναι γιὰ πολέμους καὶ γιὰ νοσοκομεῖα

Τὸν διάλογον αὐτόν, ὡς καὶ τὴν ζωηρὰν συνομιλίαν τῶν δειπνούντων, διέκοψεν ἡ στάθμευσις μιᾶς ἁμάξης πρὸ τῆς θύρας καὶ ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τῆς γραμματέως.

Νίκη! Φεύγετε. Τὰ ἑκατάφερα. Καλὰ εἶχα μαντεύσει. Ἤτον ὁ Διρίκιος, ὅστις εἶχεν ἀντενεργήσῃ καὶ μεταπείσει καὶ τὸν ἀντιπρόεδρον. Μὰ τοὺς ἔκαμα ἄνω κάτω. Ἐπῆγα κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν πρωθυπουργόν. Μᾶς ζητεῖτε νοσοκομεῖα καὶ ἐνδύματα τοῦ εἶπα. Μένομεν ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνοι διὰ νὰ τὰ ἑτοιμάσωμεν καὶ ἐνῷ φεύγει ἀτμόπλοιον ἀρνοῦνται νὰ μᾶς παραλάβουν.

Ὁ πρωθυπουργὸς ἐθύμωσεν εἰς τὰ σωστά του καὶ ἔγραψεν ἕνα γράμμα!... Τέλος πάντων γρήγορα. Εἰς τὰς ἕνδεκα πρέπει νὰ εἶναι ὅλοι καὶ ὅλα μέσα.

Καὶ μὲ τὰς λέξεις αὐτὰς ἐπέταξε τὸ ψάθινον σκιάδιόν της ἐπάνω εἰς τὸν σοφά, ἐτοποθετήθη εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἤρχισε νὰ καταβροχθίζῃ κομμάτια jambon καὶ ψωμὶ μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

«Εὑρέθην, εἰς τὸν ὕπνον μου, εἰς κρυστάλλινον μαγευτικὸν παλάτι, τόσον ὡραῖον καὶ μαγευτικὸν ποῦ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ περιγράψω. Ὅλα τὰ πτηνὰ τοῦ κόσμου εἶχαν συσωρευθῇ ἐκεῖ, ὅλα τὰ ἄνθη τῆς γῆς ποικιλόχροα καὶ εὐώδη, ὅλα εὑρίσκοντο εἰς τὸν κῆπον αὐτόν. Ὁ κρυστάλλινος αὐτὸς πύργος ἔλαμπεν ὡς νὰ ἦτο ἀπὸ ἀδάμαντας. Πέριξ ρυάκια ἐκελάριζαν γλυκά, λειμῶνες ἐξήπλουν πρασίνους τάπητας καὶ ἀηδόνες ἐκελάδουν γλυκύτατα· Οὐδέποτε εἶδον ὡραιότερα ἄνθη καὶ οὐδέποτε ἠσθάνθην γλυκυτέραν εὐωδίαν. Ἐδῶ ἔλεγα, θὰ εἶναι ἴσως ὁ Παράδεισος.

Θαυμάζουσα πότε τὸ ἓν καὶ πότε τὸ ἄλλο μέρος, ἔλεγα πόσον εἶμαι εὐτυχής. Οὐδέποτε θὰ φύγω ἀπὸ τὸν πύργον αὐτόν, ἄλλωστε ποῦ ἀλλοῦ δύναμαι νὰ εἶμαι εὐτυχεστέρα;

Ἔτρεχα εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐπότιζα τἄνθη καὶ ἔδιδα τροφὴν εἰς τὰ πουλάκια, καὶ μαγευμένη ἐκ τῆς ἀπείρου εὐδαιμονίας ἔλεγα, καθ' ὕπνον πάντοτε: ὄνειρον εἶναι ἡ πραγματικότης; Ὅλα, ὅλα συνετέλουν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μου καὶ ἡ ἡμέρα ἀκόμη ἦτο λαμπρά, ὁ ἥλιος ρίπτων τὰς μαγευτικάς του ἀκτῖνας ἔδιδε χρυσίζουσαν λάμψιν εἰς τὸν πυργίσκον, αἱ δὲ ἀηδόνες ἐξυμνοῦσαι τὰ μεγαλοπρεπῆ κάλλη τῆς φύσεως, ἤνωναν τὸ κελάδισμα των μὲ τὸ ἡδὺ ψιθύρισμα τῆς αὔρας.

Ἐνῶ δὲ ἀπήλαυον ἔτι τῆς ἀπείρου αὐτῆς χαρᾶς, αἴφνης ἐπέρχεται σκότος βαθύ, νέφη σκιάζουν τὸν οὐρανόν, βρονταί, κεραυνοί, ἀστραπαὶ καὶ ὑετοὶ διεγείρονται καὶ ἡ λαμπρὰ ἡμέρα μεταβάλλεται εἰς σκοτεινὴν καὶ ὀμιχλώδη. Προσπαθῶ νὰ εὕρω τὸ κρυστάλλινον παλατάκι μου, τὰ πουλάκια μου, τὰ δροσερά μου ἄνθη, πλὴν φεῦ! οὐδὲν ἐφαίνετο· τὰ ἄνθη μαραμένα ἔκυπταν τὰς στεφάνας των, τὰ πουλιὰ ἐχάθησαν, καὶ ἀντὶ τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου πύργου εὑρίσκομαι εἰς σκοτεινὴν καὶ κατεστραμένην καλύβην προξενοῦσαν φρίκην. Στρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔντρομος καὶ βλέπω χιλιάδας λύκων καὶ ἀγνώστων θηρίων.

«Βοήθειαν! ἀνέκραζον, βοήθειαν!

Οὐδένα εἶχον πλησίον μου εἰμὴ παιδάκι μικρὸν· τὸ ὁποῖον ἐκράτουν σφιγκτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, εἶχεν ὡραίαν χρυσίζουσαν κόμην καὶ γλυκυτάτην μορφήν. Τὸ κάλλος του ὅμως ἐζήλευσαν καὶ τὰ ἄγρια θηρία καὶ ὁρμοῦν νὰ μοῦ τὸ ἁρπάσουν. Δι' ἐμὲ οὐδένα φόβον εἶχον, ἀλλ' ἔτρεμα διὰ τὸ προσφιλές μου ἀγγελοῦδι καὶ σφίγγουσα αὐτὸ περισσότερον ἀνέκραζα:

«Βοήθειαν, βοήθειαν, σώσατε τὸν ἄγγελόν μου, καὶ φάγετέ με, σπαράξετέμε με, κατακερματίσατέ με, καὶ δὲν θὰ ἀκούσητε κραυγὴν πόνου. Ἐπνίγετο ἡ φωνή μου ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὸν τρόμον καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξακολουθήσω. Πρὸς στιγμὴν καὶ οἱ λύκοι τοῦ δρυμῶνος συγκινηθέντες ἐγονυπέτησαν καὶ μὲ παρετήρουν.

«Παῦσε νὰ κλαίῃς καὶ νὰ ὀδύρεσαι, πάντοτε εὑρίσκομεν εὐχαρίστησιν νὰ πίνωμεν ἀνθρώπινον αἷμα, ἀλλὰ σήμερον μᾶς συνεκίνησαν τὰ δάκρυά σου».

Καὶ ἐνῶ ἔλεγα λόγους ἀσυναρτήτους, νέα ὁμίχλη καὶ πάλιν σκοτίζει τὸ πᾶν καὶ κεραυνὸς μέγας πίπτει, πλησίον μου ἠσθάνθην ἑαυτὴν κλονιζομένη καὶ κατέπεσα χαμαὶ ἀπὸ τὸν κρότον, ἀλλὰ πῶς: μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, ἄνευ τοῦ προσφιλοῦς μοι ἀγγέλου, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἀνηρπάγη εἰς τοὺς οὐρανούς.

Κραυγάζω μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου, ἐκβάλλω φωνὰς ἀγρίας καὶ αἴφνης, ξυπνῶ πνιγμένη· ἀπὸ τὰ δάκρυα «Θεέ μου, τί συμβαίνει, ὄνειρον εἶναι ἢ ἀλήθεια;» τρίβω καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μετὰ πολλὴν ὥραν ἐννοῶ ὅτι ἦτο φρικτὸν ὄνειρον καὶ ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τὴν κλίνην μου πλησίον τῆς ἀδελφῆς μου. Ἔντρομος τὴν ξυπνῶ καὶ τῆς λέγω τὸ ὄνειρόν μου, ἀλλ' ἐκείνη, ἡ γλυκεῖά μου ἀδελφούλα, μοῦ λέγει: κακὸν πολὺ μεγάλον μᾶς ἀναμένει».

Δὲν ἐπρόφθασε τὴν λέξιν νὰ τελειώσῃ καὶ πίπτει ἡμιθανής, καὶ κάτωχρος». Καὶ ἀπὸ τότε πιστεύω εἰς τὰ ὄνειρα, μοῦ εἶπεν ἡ πτωχὴ ὀρφανή, ἡ ὁποία μοῦ εἶχε διηγηθῆ κλαίουσα τὸ ὄνειρόν της.

Κούλα Ἐπ. Δημολιούλια

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ Η ΤΟ ΠΑΙΔΙ·

Ἦτανε ἕνας ἀπὸ τοὺς γιατροὺς τῆς ἐξοχῆς, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη ἦτανε γνωστὴ σ' ὅλη τὴν ἐπαρχία. Ὁ πατέρας Ducastel μοῦ ἔδωκε ἕνα γράμμα δι' αὐτόν τὸ ὁποῖο ἔλεγε:

«Μπορεῖτε νὰ μιλήσετε μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν ἐπισκέπτην σὰν νὰ εἴσαστε μονάχος μὲ τὴν συνείδησίν σας· Ἀγαποῦσε τὴν πεθαμένην.,,

—Κακόμοιρη μικρούλα πεθαμένη, εἶπεν ὁ καλὸς ἄνθρωπος δείχνοντάς μου μιὰ καρέκλα. Τὴν γνωρίζατε καλὰ κύριε;

Τοῦ εἶπα τέλος πρὶν νὰ παντρευτῇ μὲ τὸν γέρο δὲ Βωκρές, ἡ Ὑδόνα δὲ Δαρνετὰλ ἦτανε φιλενάδα τῆς ἀδελφῆς μου, πέθανε.

Κληρονόμος ἐγὼ τῆς ἀγάπης αὐτῆς ἐπολέμησα μ' ὅλη τὴν δύναμίν μου αὐτὸν τὸ γάμο.

Ὁ γέρο Μαρκήσιος κρατοῦσε στὴν εὐγένεια τῆς αὐλῆς· ἀπεναντίας οἱ Δαρνετὰλ εἴχανε συγγενέψει μὲ ὀφαντάδες.

Ἀλλ' ἡ Ὑδόνα ἦτανε ἀνωτέρα ἀπὸ τ' ἰδέες αὐτὲς τῶν περγαμηνῶν. Τὴν ἔκαμα νὰ ἐννοήσῃ τὴν εὐτυχία τῆς δίδυμης ἀδελφῆς της, ἡ ὁποία παντρεύτηκε τὸν Οὐδέρτο δὲ Βαλδέλ.

Μοῦ ἀπήντησε μὲ μελαγχολία καὶ πεῖσμα:

—Εἶνε ἀποφασισμένον.

Καὶ ἐνόμισα πῶς παντρεύουνταν τὸν κύριο δὲ Βωκρὲς ἀπὸ πεῖσμα ἀγάπης.

—Βεβαίως εἶπεν ὁ γέρο γιατρὸς δὲν τὸ ἔκανε ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Ἐγνώριζε τὴν ἀληθινὴ ἀξία τοῦ στέμματός της τοῦ μεγάρου αὐτοῦ ποῦ ἀπὸ τὸν μεγάλο δρόμο κάνει καλὴ φιγοῦρα, ἀλλὰ τὸ ὁποῖο εἶναι ἕτοιμο νὰ πέσῃ! Ὁ μαρκήσιος ἔλεγε πῶς θὰ ἐπέβαλλε τὶς ἐρωμένες του στὴν γυναῖκά του καθὼς τὰ χρέη του. Αὐτός, ὁ ὁποῖος πολὺ πιθανὸν εἶνε γυιὸς ἑνὸς φύλακα τοῦ κυνηγιοῦ, κατηγοροῦσε τὴν μικρὴ φιλενάδα σας, γιὰ τὴν συγγένειά της μὲ τοὺς ὀφαντάδες. Ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἐρωτευμένος μὲ μιὰ πυργοδέσποινα, γειτόνισσά του τὴ κυρία de Loyaumont.

Ἡ μικρὴ μαρκησία δὲν φαίνουνταν νὰ τὴν ἔμελλε γιὰ αὐτὲς τὶς βίζιτες. Μᾶς ἤρθε ἀπὸ τὸ Darnetal ἔγκυος ἑπτὰ μηνῶν. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴ χάρη μὲ τὴν ὁποία μὲ δέχτηκε τὴν πρώτη φορὰ ποῦ πῆγα νὰ τὴν χαιρετήσω. Ἀμέσως μοῦ μίλησε σὰν σὲ παληὸ φίλο, εἶχε ἀνάγκη νὰ πῇ σὲ κάποιον τὶς ἐλπίδες της.

—Βλέπετε, ἔλεγε, εἶμαι ἀκόμη λιγάκι ξένη στὴν οἰκογένεια τοῦ ἄντρα μου, αὐτὸ δὲν μ' ἐνοχλεῖ. Θὰ ρθῇ ἡ ὥρα μου. Περιμένουνε νὰ τοὺς δώσω ἕνα ἀγοράκι

Ἀλλοίμονο! ἡ δύστυχη μικρούλα!

Ἐννοεῖτε βέβαια, κύριε, ὅτι παρευρέθηκα κατὰ τύχη σ' αὐτὸ τὸν τοκετό. Οἱ Βωκρὲς καὶ Δαρνετὰλ δὲν ἐμπιστεύουνταν τὴν γέννησιν τοῦ κληρονόμου των σ' ἕνα ἁπλὸ γιατρὸ τῆς ἐξοχῆς. Εἴχανε εἰδοποιήσει μιὰ ἐξοχότητα τοῦ Παρισιοῦ, ὁ ὁποίος περίμενε τὸ τηλεγράφημα γιὰ νὰ ρθῇ ἀμέσως.

Ἡ μικρὴ μαρκησία ἤτανε ἐννέα μηνῶν, ὅταν ἔπεσε ἐξάφνα' καὶ τὸ πέσιμο αὐτὸ ἔφερε τὴν καταστροφή. Θέλησε νὰ κρεμάσῃ μονάχη της τὴν κουνουπιέρα στὸ κρεββατάκι τοῦ γυιοῦ της καὶ ἔπεσε· τρέξανε ἀμέσως καὶ μὲ ζήτησαν. Ὅταν πῆγα κοντά της, ἡ Μαρκησία ὑπόφερε πρὸ μισῆς ἡμέρας.

Εἶδα ἀμέσως πῶς δὲν ὑπῆρχε ἐλπίς, καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ θυσιασθῇ μιὰ ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι μάχουνταν μὲ τὸν θάνατο τόσο κοντὰ ἡ μιὰ στὴν ἄλλη. Στὴν περίστασιν αὐτὴ τὸ καθῆκόν μας εἶνε ὡρισμένο ἀπὸ τὴν συνήθεια. Ζητᾶμε τὴν θέλησιν τῆς οἰκογενείας. Βεβαίως ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φανταστῶ πῶς ὁ κύριος Βωκρὲς θὰ δύσταζε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ μεταξὺ τῆς νέας αὐτῆς γυναίκας τῆς γεμάτης ζωὴν καὶ τοῦ μικροῦ ἀγνώστου ὄντος, τὸ ὁποῖο δὲν μποροῦσε νὰ ρθῇ στὸν κόσμο παρὰ μ' ἕνα κακούργημα. Καὶ ὅμως ἡ καρδιά μου σφίγτηκε ὅταν εἶδα ὅτι ἡ Μαρκησία δὲν εἶχε κοντά της κανένα ἀπὸ τοὺς δικούς της: οὔτε τὸν πατέρα της, οὔτε τὴν μητέρα της, μήτε τὴν ἀδερφή της ποῦ τόσο πολὺ ἀγαποῦσε, οὔτε ἕνας συγγενεῖς· ποῖος μποροῦσε νὰ μιλήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς, ἂν ὁ σύζυγος ἀμφέβαλλε. Καὶ ἔπειτα, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποῦ ἤτανε αὐτὸς ὁ ἄντρας της, ὁ ὁποῖος τὴν ἐγκατέλειπε μονάχη μὲ τὶς ὑπηρέτριες, ἡ ὁποῖες τὰ εἴχανε χαμένα;

Εἶχε κλειστῆ μέσα στὸ γραφεῖο του μαζῆ μὲ τὸν συμβολαιογράφο του. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τὶ ἐντύπωση μοῦ ἔκανε ἅμα ἔμαθα ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες, πῶς ὁ Μαρκίσιος ἔστειλε καὶ φώναξε τὸν τιποτένιο αὐτὸ ἄνθρωπο. Φανταστῆτε ἕνα μπανκιέρη χωρίου, ἕνα γροφὶ δικαστικοῦ κλητῆρος, ὁ ὁποῖος πλούτησε μὲ τὸν ποιὸ ἀχρεῖο τρόπο, νὰ κάνῃ ὅλα τὰ συμβόλαια τοῦ Μαρκησίου.

Αὐτὸς ἔσαλε τὸν ὅρον εἰς τὸ συμβόλαιον, διὰ τὸν ὁποῖον, ὁ πελάτης του, ἂν πέθαινε ἡ μαρκησία καὶ τὰ παιδιά, ὁ μαρκήσιος θὰ κρατοῦσε τὴν προῖκα.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἔμπαινα μέσα στὸ γραφεῖο, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔλεγε στὸ μαρκήσιο:

—Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ, μὴν ὑποκύψετε διόλου. Ὑπερασπίζεθε τὰ δικαιώματά σας.

—Εἶπα στὸν κύριο δὲ Βωκρές:

—Μπαίνω χωρὶς νὰ χτυπήσω, γιατὶ ὁ καιρὸς μὲ βιάζει, πρέπει νὰ ρθῆτε κοντὰ στὴν μαρκησία.

Μοῦ φάνηκε πῶς καὶ αὐτὸς μὲ κύτταξε μὲ εἰρωνεία, τὰ σταχτιὰ μάτια του φαίνουνταν σὰν νὰ ἔλεγαν:—Μὲ τὶ δικαίωμα ὁ γιατρὸς αὐτὸς ταράζεται ἔτσι γιὰ πράγματα ποῦ δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν;

Μόλις ἡ μικρὴ μαρκησία εἶδε τὸν ἄνδρα της, ἔπαψε νὰ στενάζῃ. τὰ μάτια της λάμψανε μὲ νέα φλόγα, τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι.

—Βλέπεις, τοῦ εἶπε, πόσο ὑποφέρω γιὰ νὰ σοῦ δώσω ἕνα ὡραῖο ἀγοράκι. Δὲν μ' ἄκουσες νὰ φωνάζω πολύ, δὲν εἶνε ἔτσι; Σὲ βεβαιόνω πῶς ἔχω θάρρος.

Τῆς ἔσφιγξε ἐλαφρὰ τὸ χέρι, ἀλλ' ἐκείνη τοῦ τράβηξε τὸ χέρι του τὸ ἔφερε κοντὰ στὰ χείλια της καὶ τὸ φίλησε μὲ πυρετό.

Τότε τὴν χάϊδεψε σιγά, σιγά.

Ἔλα μὴν ταραζέσε.

Ἂν κατεβαίναμε στὸ πρῶτο πάτωμα τῆς εἶπε· φοβόμουνα μήπως ὁ μαρκήσιος φώναζε καὶ τὸν συμβολαιογράφο του· γιὰ αὐτὸν τὸν πῆρα μέσα στὴν κάμαρα τῆς τουαλέττας, καὶ ἀφοῦ ἔκλεισα καλὰ τὴν πόρτα:

—Κύριε μαρκήσι, τοῦ εἶπα, ἔχω πεποίθησιν στὸ θάρρος σας. Εἶχα ἐλπίδα πῶς θὰ ταραζότανε, ἀρκέστηκε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι. Ἐπανέλαβα.

—Ἡ μαρκησία εἶνε χαμένη, ἂν δὲν τὴν ἐλευθερώσωμε ἀπὸ τὸ παιδί της: Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς δώσω καμμιὰ ἐλπίδα. Εἶστε ὁ σύζυγος καὶ ὁ πατέρας· διατάξατε τὶ πρέπει νὰ κάμω. Τοῦ μιλοῦσα μὲ τὶ μάτια χαμηλωμένα, γιατὶ μ' ἐνοχλοῦσαν τὰ σταχτιὰ μάτια του, τὰ ὁποῖα φαίνουνταν πῶς μὲ παρατηροῦσαν μὲ ἰδιαίτερο τρόπο. Τὸν κύτταξε ἔξαφνα καὶ ἤλπια νὰ τὸν φοβήσω μὲ ἕνα τίμιο βλέμμα.

Μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ἥσυχο τόνο, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἀπαντήσῃ σ' ἕνα μηχανικό, ποῦ τοῦ ἔδειχνε δύο σχέδια.

—Θυσιάσατε τὴ μητέρα.

Εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου, καὶ ἔδωκα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ κάνω τὸ γιατρό, δείγματα ψυχραιμίας, μεγάλα, καὶ ὅμως δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω μιὰ φωνή.

Μιὰ ἄλλη φωνὴ ἀπήντησε ποιὸ διαπεραστικὴ ποιὸ σπαραχτική.

Ἡ μαρκησία εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, τὰ εἶχε ὅλα ἀκούσει πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Α! κύριε, ποιὸ θέαμα! κρατοῦσε τὰ δύο χέρια της πάνω στὸ στῆθος καὶ ἔβαλε καὶ τὴν τελευταία της προσπάθεια γιὰ νὰ μᾶς φωνάξῃ καθὼς ἔπεφτε.

—Θυσιάσατε γιὰ τὴ μητέρα καὶ τὸ παιδί!

(Hugues le Roux)

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΜΑΣ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἡ καλλιτεχνικὴ Ἔκθεσις τῆς δος Κλεονίκης Ἀσπριώτου εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τῶν Παναθηναίων ἔγινε τὸ ἐντευκτήριον τῶν ὀλίγων καὶ ἐκλεκτῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀρέσκονται νὰ βλέπουν ὡραῖα πράγματα.

Αἱ κρίσεις φυσικά, διαμείβονται, δειλαὶ μὲν παρ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν περισσότερον τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἔχουν συνείδησιν τῆς ἀδυναμίας των τοῦ νὰ ἐννοοῦν τελείως ὅλα τὰ πράγματα, τολμηρόταται δὲ παρ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐννοοῦν τίποτε.

Τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι μεταξὺ τῶν ἐκτεθειμένων τρμάκοντα πινάκων ὑπάρχουν δι' ὅλα τὰ γοῦστα. Καὶ ἐλαιογραφίαι γνωστῶν προσώπων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα λείπει μόνον ἡ φωνὴ καὶ παστὲλ ἐξιδανικευμένα καὶ μικρογραφίαι ποιητικαὶ καὶ σκίτσα καὶ τοπία, ἐπὶ ὅλων δ' αὐτῶν ἐπιπνέει ἡ ἐλαφρὰ πνοὴ τῆς τέχνης, ἀλλοῦ ἰσχυρὰ καὶ κυρίαρχος, καὶ ἀλλοῦ ἀσθενεστέρα, ἀφίνουσα τὰ σκῆπτρα εἰς τὴν πιστὴν ἀντιγραφὴν τῆς φύσεως.

Περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι τὸ πολὺ κοινὸν θαυμάζει περισσότερον τὰ ἔργα τῆς κατηγορίας αὐτῆς καὶ ὅτι ἐὰν ἡ ζωγράφος ἀφίνετο εἰς τὴν ἔμπνευσίν της μόνον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν γνωστοτέρων φυσιογνωμιῶν τῶν Ἀθηνῶν, δὲν θὰ ἐπροκάλει τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν, ἣν προκαλεῖ.

Ὁ ζωγράφος της αἴφνης, ὁ ὁποῖος εἶναι μεταξὺ τῶν μετρουμένων εἰς τὰ δάκτυλα ἔργων, τὰ ὁποῖα ἔχομεν ἰδεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἡ Ἀμαζών της, ἡ ὁποία δίδει εἰς τὴν στάσιν καὶ εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς μορφῆς ὅλον τὸ σφρῖγος καὶ ὅλην τὴν ἰσχὺν τῆς κόρης τοῦ Νέου κόσμου, ἀφίνουν πλείστους ἀδιαφόρους. Αλλ' ὅ,τι γενικῶς εἰς μεμυημένους καὶ ἀμυήτους ἀρέσκει εἶναι μία θαυμασία κεφαλὴ κόρης καὶ δύο παιδικὰ προσωπάκια παστὲλ εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ποίησις ἀδελφωμένη μὲ τὴν ζωγραφικὴν δίδουν ἓν σύνολον ὑπερτάτης αἰσθητικῆς ἀπολαύσεως. Ἀπὸ τὰς γνωστὰς ἐδῶ προσωπογραφίας πολὺ θαυμάζεται ἡ εἰκὼν τῆς μακαρίτιδος Ὄλιγκας Χρυσοσπάθη, τοῦ κ. Καραπάνου, τῆς κ. Σοφίας Σχλίεμανν καὶ τῶν συζύγων Λάππα.

Ἐν γένει τώρα μὲ τὴν ἀργίαν τῶν θεάτρων καὶ μὲ τὴν πεζοτάτην προεκλογικὴν κίνησιν, τὸ μόνον ὡραῖον ζήτημα τῆς ἡμέρας εἶναι τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν ἔκθεσιν καὶ τὸ μόνον ξεκουραστικὸν θέαμα εἶναι τὸ θέαμα αὐτό. Μᾶς πλησιάζει ὀλίγον πρὸς τοὺς κόσμους τοῦ ὡραίου, μᾶς τέρπει, μᾶς συγκινεῖ καὶ εἶναι εἰς τὸν μικρὸν κύκλον του ἓν σχολεῖον αἰσθητικῆς, πρὸ τοῦ ὁποίου θὰ ἤθελα νὰ παρελάσουν ὅλαι αἱ νεάνιδες τῶν Ἀθηνῶν καὶ αἱ μαθήτριαι τῶν ἀνωτάτων μας παρθεναγωγείων· θὰ ἦτο μία καλὴ εὐκαιρία νὰ ἴδουν ὡραῖα ἔργα καὶ νὰ μάθουν συγχρόνως ὅτι ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐργασία τῆς γυναικὸς ἡνωμέναι μὲ οἱανδήποτε ἰδιοφυΐαν ἠμποροῦν νὰ ἀναδείξουν καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας Ἑλληνίδας ἐξ ἴσου μεγάλας πρὸς ἐκείνας τῶν παλαιῶν καιρῶν, περὶ τῶν ὁποίων τόσα διδάσκονται εἰς τὴν ἱστορίαν των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Ε. Τρ. Πύργον Βουλγαρίας. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Εὐχαριστῶ δι' ἀποσταλέντα κατάλογον. Δα Τ. Γ. Α. Τσεσμέ. Δυστυχῶς ἡ Ἑταιρία Κουρτζῆ δὲν λαμβάνει ταχυδρομεῖον. Σᾶς ἀπεστάλησαν ὅλα ἐπὶ συστάσει. Καν Ε. Δ. Πάρον. Εὐχαριστῶ δι' ἀποσταλεῖσαν σημείωσιν.—Καν Εὐ. Κ. Πύργον. Εἰς ποῖον ἐπληρώσατε; Δα Εὐ. Κ. Γύθειον. Συνδρομὴ ἐλήφθη Εὐχαριστίας. Καν Αἰ. Ν. Νέαν Ὑόρκην. Δυστυχῶς δὲν ἀρκεῖ νὰ εἰξεύρῃ μόνον Ἀγγλικὰ κανεὶς διὰ νὰ ἀναλάβῃ μίαν τοιαύτην μετάφρασιν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰξεύρῃ καὶ νὰ γράφῃ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ μὲ τὸ λεξικόν. —Καν Γ. Ρ. Ἀθήνας.— Βεβαίως γίνεται δεκτὸν σίδηρον καὶ ἐκτελεῖται τελείως καὶ εἰς τιμὰς εὐθυνοτάτας. Ἀλλὰ ὅλας αὐτὰς τὰς πληροφορίας θὰ λάβετε εἰς αὐτὸ τὸ Ἐπαγγελματικὸν σχολεῖον, ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀρ. 26. Δα Χ. Ε. Δρ. Μαροικίαν Πάρου. Ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ. Καν Δ. Μ. Σύρον. Δραχ. 7 ἐλήφθησαν. Χειραφετημένη καὶ Μάγισσα ἐστάλησαν συστημέναι. —Καν Ζ. Μ. Ἀργοστόλιον. Το φύλλον εἶχε τὴν θερινήν του διακοπὴν ὡς πάντοτε. Ἤδη συνεχίζεται τακτικῶς ἡ ἀποστολή. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Καν Ε. Κ. Νοβοροσίσκ. Εἶχε συμβῆ λάθος. Εὐχαριστῶ δι' εὐγενεῖς προσπαθείας. Δα Ε. Π, Κέρκυραν. Ἐλπίζω ὅτι τώρα λαμβάνετε κακτικῶς.—Καν Μ. Γ. Α. Μιντετ-ελ-Γκάμ. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἀντίτυπον Χειραφετημένης ἀπεστάλη. Εὐχαριστίας.— Κ. Π. Σ. Ἀλεξάνδρειαν. Φρ. χρ 30 ἀντίτιμον 10 σωμ. Χειραφετημένης καὶ Μαγίσσης ἐλήφθησαν· θερμοτάτας εὐχαριστίας. —Καν Χ. Κ. Τόρναδον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, Εὔχομαι ἐπιτυχίαν εἰς εὐγενῆ σκοπόν σας. Δρ. 9 ἀντίτιμον 3 ἀντιτύπων Χειραφ. ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας. Δα Β. Φ. Ἀθήνας. Ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πέρδικα σάλτσα. Παστρεύετε καὶ ἀδειάζετε μίαν πέρδικαν καὶ τὴν κοκκινίζετε μὲ βούτυρον. Τὴν βγάζετε ἀπὸ τὸ τέντζερι καὶ ρίπτετε $^1/_2$ κουταλιὰ ἀλεῦρι, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ κοκκινίσῃ ρίπτετε ἕνα δεματάκι μαϊντανό, ἀρκετὸ ζουμὶ κρέατος, ἀλατοπίπερο καὶ τὴν πέρδικά σας. Ὅταν εἶναι μισοβρασμένη προσθέτετε δύο σκελίδες σκόρδου καὶ 1 ποτηράκι ἄσπρο κρασὶ καὶ τὸ ξεινὸ μισοῦ νεραντζιοῦ, ἀφίνετε νὰ βράσουν ὅλα μαζὴ καὶ σερβίρετε.

Γουρουνάκι γάλακτος ἢ χειρινον κρέας ψητῶν. Κόπτετε κρομμίδια εἰς φέτας, προσθέτετε λάδι, μαϊντανό, κρασὶ μαῦρο. ἀλατοπίπερο, φύλλα δάφνης. κιρόττα, σέλινα, σκελίδας σκόρδου καὶ γαρύφαλα. Μέσα εἰς αὐτο το μίγμα μαρινάρετε το χοίρινον κρέας δόω ἡμέρας ἔπειτα περνᾶτε ὅλα αὐτὰ ἀπο τρυπητον καὶ μὲ το ρευστον τῆς σάλτσας το στέλλεσε εἰς τον φοῦρνον. Το σερβίρετε χωρὶς πάχως εἴτε ἐπάνω εἰς σπανάκια πωτέ, εἴτε μὲ πατάτες τηγανιτές. Εἶναι γευτικώτατον.

Οἱ Ἄγγλοι ὀδοντοϊατροὶ ἀδελφοὶ κ.κ. John καὶ Alfred Walker λαμβάνωσι τὴν τιμὴν νὰ φέρωσιν εἰς γνῶσιν τῆς ἀξιοτίμου αὐτῶν πελατείας ὅτι μετώκησαν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πινδάρου ὑπ' ἀριθ. 4 οἰκίαν.

Messrs les dentistes John et Alfred Walker avisent leur honorable clientelle qu'ils ont transféré leur cabinet dentaire *rue Pindare No 4.*

Δύω κυρίαι Γερμανίδες, διδάσκουσαι πιάνο καὶ γερμανικὰ ζητοῦν 2 δωμάτια μικρὰ ἢ ἓν μεγάλο ἄνευ ἐπίπλων. Ἀντὶ ἐνοικίου προσφέρουν ὥρας διδασκαλίας τῶν ἄνω μαθημάτων. Διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΕΦΘΑΣΕΝ Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΤΟΥ Κ^ου ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΑΜΗ

Σπεύσατε νὰ ἰδῆτε ποικιλίαν δερμάτων ὅλων τῶν ζώων καὶ φόρμας τελειοτάτας καὶ κομψοτάτας εἰς τὸ μέγα ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Ι. Δ. Τσάμη, ὅστις ἐπισκεφθεὶς ἅπαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ κέντρα καὶ τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν τῆς Λίλλης, ἐν ᾗ ἐτιμήθη καὶ διὰ χρυσοῦ βραβείου καὶ μὴ φεισθεὶς οὔτε κόπου οὔτε δαπάνης ἐπλούτισε τὸ κατάστημά του μὲ ὅ,τι ὡραῖον ὅ,τι κομψὸν ὅ,τι ποικίλον ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχει ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὴν καλαισθησίαν τῆς ἀπειροπληθοῦς πελατείας του.